Ochiul cu care privirea se urmărește pe sine

On Decembrie 28, 2021

Observând natura, procesele ei și emoțiile pe care ea le trezește în interiorul său, omul învață să se observe pe sine.

M-am întors aseară acasă după o mică escapadă la munte. Chiar la intrarea în curte, în semi-întunericul de afară, am fost întâmpinat de bobocii zgribuliți și înghesuiți ai unui trandafir aplecat la pământ de greutatea zăpezii. Nu puteau fi decât un mister pe care nu-l puteam percepe în toată complexitatea lui, fiindcă păreau să-mi vorbească despre dependența de senzații și de stări provenite din 'arborele' oricărei vieți care se intersectează cu a mea.

Şi era ceva atât de trist în înfățișarea lor, o înfrigurare a sufletului conceput după chipul și asemănarea omului care îi privește, purtând un soi de antipatie intensă pentru cerul incredibil de cenușiu. Arătau ca și când ar fi fost reflexia realistă din oglinda vieții mele lăuntrice, intersectată cu viața pictorului care nu cunoaște decât admirația pentru înălțimea expresiei, dar trece cu vederea acele entități abstracte cărora li se pot aprinde simțurile.

Şi mai era ceva care mi-a îndreptat privirea spre ei, nu știu ce sentiment de prețuire care leagă inevitabil arta de conceptul de responsabilitate. O clipă, am încercat să depășesc atitudinea protectoare a artistului față de propria-i creație, să-mi revizuiesc atitudinea strictă față de un motiv de îndoială, fără să mă lepăd de atributele exacerbate ale sinelui care voia să treacă cu vederea o raritate, un capriciu al naturii. Drept urmare, am obținut o personificare a naturii într-o ființă care s-a împotmolit în lacrimi neplânse și zâmbete fără culoare...

Leadership: Pot trăirile tale să devină forme de expresie ale sinelui, prin parcurgerea unor experiențe de contopire spirituală ce vizează exprimarea atitudinii grijulii față de simbolurile naturii?

Bobocii de trandafir nu se gândesc niciodată la cuvântarea vreunui tablou, dar nici nu par să se înfioreze la simțirea tresăririi inimii mele în fața unei atmosfere saturată de atributele lumești, egotice și egoiste. Ei sunt puși la pământ de greutatea zăpezii, simțindu-se biruiți, răniți, uitați, copleșiți de sentimente contradictorii în care urâțenia înfățișării lor neplăcute, greu de surprins în cuvinte, joacă un rol esențial în definirea formelor de expresie a emoțiilor, precum tristețea, teama, furia, jalea, îngrijorarea, deznădejdea sau dispoziția iritabilă.

Așadar, emoțiile extrase dintr-o înfățișare dezolantă, înduioșătoare, jalnică, care vădesc o oarecare interconectare intre "sfumato" și "clarobscur", între layer-ul realității și cel al memoriei pioșeniei și rugăciunii, evocate prin simboluri, pot să devină forme de expresie ale sinelui. Observând natura, emoțiile pe care ea le îmbracă în dispozițiile sufletești ale trandafirului, suspendate la granița dintre alb și gri, artistul reușește să creeze portrete hiper-realiste, atât de oneste și emoționante, imobilizate în spațiul unor teme de tipul “Valorile mele”.

Trandafirul este simbolul transformării mele interioare, este simbolul creatorilor de lumi noi, este simbolul unei asumări a naturii sub specie *interioritatis*.

“Urâțenia înfățișării lor va renaște forma unei imposibile separări de mine însumi”, își spune artistul în sinea lui atunci când nicio emoție nu-i cutreieră inima, sau când nicio trăire a prezenței lui Dumnezeu nu trece pragul existenței sale. Dar, la o simplă privire îndreptată

asupra înfățișării mele veți putea gândi că sunt creștin, cu tot cu înfățișarea-mi care sfidează orice construct sociologic, orice încercare de încadrare în tipare, orice regulă a timpului.

De fapt, asta înseamnă să marchezi un simbol prin puternice emoții: *"Să îți admiri sufletul cuprins de întristare, ca și când ai surprinde un trandafir al deșertului în mijlocul unei oaze care, de fapt, nu există."*

Leadership: Creația ta poate să scoată la iveală acea memorie afectivă generatoare de sentimente care a reținut și cuprins tot ce s-a petrecut vreodată într-o asemănare de esență cu sufletul naturii?

Trandafirul. Privindu-l, atât, numai privindu-l, rămâi uimit de nespusa simplitate a compoziției, bucurându-te mai ales de pasiunea ce respiră din toată acea pânză monumentală pe care va fi redată pictura, dând curs unei alte expresii estetice durabile. Așa începe o nouă etapă creativă în viața unui mare artist. Cu privirea...

Onorabil, cu fidelitate, mi-am dat seama că între artist și trandafir, între mine și modelul unei figuri încărcată de gravitate și tristețe (și în care se pot discerne semne de suferință), predomină o singură asemănare: ne vedem, dar nu strălucim.

Cumva, privirea mi se îndreaptă spre specificul senzației de profunzime, prin juxtapunerea petelor de culoare și folosirea culorilor reci și calde. În acest caz, trandafirul furnizează inspirației una din modalitățile concrete de relaționare între creator și omul înzestrat cu calitatea de a fi cuvântător, printr-un *Asterversindo* , marea forță a simplității prin care gradul de expresivitate al imaginii zugrăvite cu o combinație de alb-gri se asociază actului de reflectare a unor idealuri umaniste.

În clipa când îl privesc atent, cu admirație, cu ochi calzi, în imensitatea absolutului creațional, spun că acest trandafir mi-a oferit o adevărată lecție de viață: că niciodată nu te cunoști mai bine ca atunci când ești pus la pământ.

Trandafirul este cu totul diferit de el însuși, de cel care altădată îmi era atât de familiar. Un soi de timiditate rară, neobișnuită naturii sale, pare să pună stăpânire pe sine, simțindu-se parcă copleșit de un presentiment al cărui motiv, încă, nu-l pot desluși. Şi el îmi spune cu aceea privire rară, ascunsă, tăcută, pe care o întâlnești la orice pictor care și-a uitat adevăratul centru din ființa eternă: *"Tristețea este expresia celei mai curate sincerități ce-a împodobit vreodată sufletul unui creștin."*

Marea operă a Creației vizează contopirea spirituală a ființei umane cu întruparea unui suflet al naturii. Ea se unește cu leadershipul atunci când artistul experimentează trăirile unei regăsiri de sine într-o imagine a cărui simbol se poate traduce prin: înțelepciune și înțelegere.

Ochiul cu care privirea se urmărește pe sine asigură parcurgerea emoțiilor profunde de-a lungul unei imagini care încearcă prin sensibil să pătrundă în inteligibil. De exemplu, expresia vederii ce se manifestă prin lăcrimarea ochilor, vizează acel act de educare a sensibilității - transpus autentic într-o construcție artistică care înfățișează partea cea mai ascunsă a vieții spiritului uman inclus în planul superior, divin.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochiul-cu-care-privirea-se-urmareste-pe-sine.html